

Maoisztán: Hungária = 27:1

– részlet –

(Negyedik Fürdőlevél) (Kúrban)

13. kúrlap

Kedves ángyi!

Hogy folytatom fürdőleveleim kúrsorát, hét háttárral arrébb hegyezem lúdpennám!

Ez itt már – hol csak néhány napot töltök egy cimboránál, hogy az alkalommal élve, szétnéznek az itteni nagyvilági melegfürdő-városban! – Vízidád (Hessen székhelye, újnemetül Wiesbaden). Ivóutas kúrházterétől nem túl messzire Leininger-butik (divatáruház); hogy mi köze lehet a hesseni születésű aradi hős Leiningenhez?

„Ősi birodalmi grófi család sarja, rokonságban állt Viktória angol királynéval!” Az ánglusát. Föltehetőleg ezért súgták meg Európa csendőreinek: – Végezzetek velük minél gyorsabban!

Még egy-két ilyen Aradi Viktória...

Viktória Aradon.

Essen. (!)

Magyarul nem tudott, mikor honvéddnek állt.

„Buda!”

Ostroma.

Hessen-béli.

Aradon a 150. évfordulón egy leszármazott sem képviseli.

„Ifjú özvegye!”

Hessen.

Hogy amikor meg kimentik a fogságból a honvédek a tisztjüket, a hesseni férfi – tán életében először – magyar beszédet tanul be kívülről fújni: megköszönni magukat nem kímélő katonáinak, amit érte tettek.

Westerburg. Károly és gróf. S melleleg magyar a párja.

Szinte otthon, Aradon érzem magam!

14. kúrlap

A kúrbánya melletti hosszú oszlopsoros kisházai soron andalogva (az esti díszkivilágítást bámulva) mit nem vesz észre a hamburgi bárcshajóra készülő tengeri-figaró Vízibádiban?!

Csinosan, meg hanyavetin öltözött urak, hölgyek járkálnak ki-be a kisszínház kapuján, és sétáfkálnak, mint odahaza, Nagy Magyar Alföldünk valamelyik kőszínháza előtt a szünetben.

Beóvakodol.

Egy szó mint száz, a két felvonásban játszott HARAMJÁK előadására tévedtem be a német császári fürdőhely őszi éccakájából! DIE RAUBER, A rablók című Schiller-mű második felét nézhettem végig, hogy a fényes társalgóból a közönséggel besompolyoghattam az első – utoljára szabadon maradó – ülőhelyre.

Az ember kiszolgáltatottsága; a háttérben mint ha lágernép, avagy lágérország üldögélne, várna a setétben a tetemrehívásra; katonazaj (zsványzórej?); falanszter; az a Szép Új Világ, mely 1984 bukása után is fenyeget valami újdonsággal (orwelli vagy nem orwelli) barbárságként, nyomorítana meg újra; Schiller meg Orwell mindig ugyanaz? Egyazon emberállat.

Maí viselet (Sándor János csabai farmernadrágos shakespeare-i királydrámái hogy fölbőszítették az elvtársakat! – igaz, Csabán sosem időzött Goethe, Dosztojevszkij), valami majdnem egyforma szürke egyenruha minden játszó személyen; a frankfurti ökörködés helyett tértem be a német előadásra (íróismerőseim bementek a díszmegnyitóra, hogy az egyik azt mondja, tisztára labancbeszéd volt); kinek a kaszinó rulettja, a kaszinóbár szép leánya, kinek e klájnszín; a frankfurti smafu, a könyvvásári vircsaft helyett nekem ezt adta az Úristen; köszönöm!

Schiller Frigyes A rablók miatt menekülni kényszerült – addigi pártfogója, valami herceg akarta érte lecsukadni (csak nem vette magára a drámai bírálatot: útonállóknak a még nagyobb rabló urak miatt kényszerülhet állni az ember?!), s akkortájt járt Frankok-Majnai-gázlója-városában álneven (nyilván álruhában, álorcát kötve).

Mintha nem kétszáz évvel ezelőtti – pályakezdő schilleri –, hanem legújabb módi szomorújátékot adnának elé a Hessen Állami Színház kamaratermében az aktorok. Színház, melyet a németvíziferdői kúréjból a kúrszíni szünetben (e kúrmentes őszi – kúrtales – wiesbádai kúrcsöndben) beóvakodó magamfajta figaró a nyelv ismerete nélkül is ért. Ahogy szlovák, román, orosz, észt, kazak nyelvű előadásról sem futsz világgá! S a francia, angol, olasz miséről sem menekülsz.

Iskolaborbély koromban a Bakonyszéki Színtársulat palotájában ért engem eddig a legnagyobb idegen nyelvű színházi élmény: a tartui társulat adta elő (a maga anyanyelvén) Madách Tragédiáját. Úgy, hogy azóta is ez a legnagyobb Madách-élményem annak, aki láthatta.

– Jesus Mari(e)! – fut ki a nézők mellett az örült kisember, hogy a haramiaszínen már vasrudas urak (proletárok?) randalíroznak.

„Franz! Karl!”

Érezni, nem tandráma, nem is színházmúzeum, nem irodalomtörténeti különlegesség; él az egész, míg főhóstitok meg nem fojtja a hölgy főszereplőt, szerelmét. (Szóke a szóké.)

(Szóke Germánia... Mennyi barna a nézőtérén...

„Hitlernek ez sem sikerült!”)

Valahogy – már megint – (hogy egy kukkot sem értesz az egészségből) maga a tiszta művészet.

Aztán az itteni magyar körben elolvastam a drámát. Hát, ángyi, Schiller nem ezt a darabot írta.

Na mindegy.

15. kúrlap

Estike Vízénbád (amúgy csak – öregesen – Wisibada) török, német, félvér lányainak, menyecskeinek a társaságában a belvárosi sétatérén.

– Hallod, azért te itt is elboldogulnál!

Valahogy csak-csak. S a (Római-torony alji Római-közi) szekszmosodába műszakkezdesre igyekvő félszépség úgy végigmér, mintha – éltében először s utoljára – polgári viseletben is látni szeretne.

Ha tudná, ángyom, hogy én épp másra gondoltam! Ugyanarra mégsem.

Wiesbáden... Nem tagadom, magával ragad! Legközelebb ideszereződöm egy évadra.

Ilyen szép esték október derekán Németországban... Istennek legyen hála, ángyika, egy kicsit piheghettek! Aztán folytathatom ott, ahol abbahagytam a robotot.

Olyan ritka az ilyen pillanat!

S ha az több, mint néhány szemvillanásnyi idő... Néhány nap, mint most.

„Wisibada”; így írták a régiek. Alkalmi üsmerőseimtől tudom!

Tudja, hogy van az, ángyikám. Valami kicsi rám ragad a nagyurakról.

Nem tagadom – édes ángyom –, a menyecskektől szívesebben tanulok!

Csak az oldalbordámnak el ne szólja magát! Mert még félreérti. Kendnek elárulhatom, mit neki is csak nehezen, hogy mennyire szeretem.

(Ötödik Fürdőlevél)

(Mao-kúr)

16. kúrlap

Bevallom, ángyi: ahova jutottam, az biza Labanc-Frankfurt – nem a német, a „magyar” miatt! Hogy itt veri a dobot, ki tennapi marxi inter-naci-

ból leve kozmikussá! Nem véletlen fortyogott, ha róluk volt szó, édes bátyám! Hogy azt mondta, kár, amiért nem jutottak a hitleri söpredék sorsára.

Labanc, ángyi, aki (magyarazzák a Majnán túli kiskocsmákban a gyászmagyar írók): úgy veszi, ránk fér némi civilizátor rabiga! Németé, oroszé, jenké. Még tán – ha megbocsát – a bocskoros ókirályságiaké is! Nyilván nem véletlen, hogy akadt a tatár időben is „magyar”, aki ránk vezette e hordát.

Mintha bátyát hallanám.

Nyugodjék.

Csak: ne magyar! Kinek az ősmagyar lova nyerge alatt puhította a másnapi eledelnek való húst! Valami Hamburg- vagy Humbug-Eörsit emlegetnek a szomszéd asztalnál koccintgató írók, kik (mint hallom) a frankfurti nemzetközi vásár magyar könyvhetére a szurkolói busszal jöhettek el.

Magyar? Hogyne – tódítják –, csak annak a buta, beteg, erőszakos, tehetségtelen fajtájából! Ez lenne (szerintük) a labanc.

Hát, ángyom, ahogy ezek a fiúk leírják, elég csúf szerzet lehet!

„Le a vörös...borral!”

Le.

„Le velük!”

A kuruc, állítják, nem egyéb (eredetileg és valószínűleg is), mint kereszties. Amaz meg a kúrlabanc.

Na, ángyom, itt most pontatlanul jegyeztem le a meghatározást, de tán így is érti.

17. kúrlap

Akúr-posztmodern meg (regélik kurucíróim a Majnán túl, átesvén már a fejenkénti első liter almaboron) – legalábbis szerintük, s hát nálam csak jobban értenek hozzá! Majd ángyi a helyére teszi, ha tudja – azaz a magyar-posztmodern a Mammon-Világrend honi ötödik hadoszlopa! Hadosztálya? Nem értettem pontosan.

„Posztmodern?! Nem inkább rosszírók!?”

Azt mondják: MAOISZTÁN: HUNGÁRIA = 27:1.

„Akik azért gyártnak maguknak kánont, hogy a többi kizárják, de ha úgy adódik, mert a másik táiban több a cseresznye, villámgyorsan amabba kapjanak!”

Ilyen vadakat mondanak.

Kezdték egy kicsit bekapni.

Elővették a Szabad Népet, amely közli Hamburg-Eörsi cikkét a frankfurti vitáról, véleményét A GLOBUSZ A HALADÁS elvet vallók egyeduralmáról s a kiveszőfélben lévő (szürke magyar marhafajta) HAZA ÉS HALADÁS pártján állók páratlan bukásáról, valamint az utóbbiak nyereg alatti húspuhításáról. (Szabad Népnek a Szabad Nép új folyama folyamán Népszabadságnak keresztelt pestbudai napilapfolyamot nevezik ezek a gézengúzok.)

Azazhogy – visszatérve még a „kánon”-ra, mely nem más, mint törvény, szabály – minél rosszabb egy magyar labancíró, annál több művével lehet jelen Frankfurt am Mainban! Csak elébb (persze!) reá kell ülnie a labanckánont író elménc szerszámjára.

Ángyom tán nem érti félre, mit süketelnek itt a komáim!

„Maoista fiúk tárlata!” – szerintük az egész. „Hetednapitrockista, hetvenhetedszer újraemésztett leninista...” (A többit elnyomta az újabb „Le a veres...” koccintás.)

„Furt der Franken.” „Franconofurd.”

Hogy tudja, ángyom, mi az, hogy „maoista”, megkísérlem körbeírni. Olyanok ezek, mint Cocó, kend szülőfalujának bolondja, aki – furtonfúrt „Co-Co”-zva – magán kívül mindenkit gügyének tart; szóval, akik magukon kívül vannak.

Magam inkább azt mondanám – végighallgatva a mérgüket borba fojtó magyar írókat –, hogy a világ labancai (mert efféle szerencsétlenség bármelyik néppel megeshet) nem elmebeteg, nem föltétlen rongy embere, csak túl nagy bennük az önzés; nem hazaárulók, csak nem tudják, mit cselekednek.

18. kúrlap

Hamburg-Eörsi apja lehet Örsi Feri bácsi, akinek „A Tenkes kapitánya” úgy, de úgy aprította a piszkos labancát, mint ángyi szokta karóval a kanokcát! Jobban mondva kalácsát a kakaóba... De mindegy.

„Maoista performanc!”-ot vagy mit emlegetnek még.

Pör?

Azért említem Örsi Ferencet, mert vele egyszer összehozott a jószerecs!

Sárospatakon a zárdából lett fogadóban szálltam meg – épp Zemplénben kerestem fürdőborbély állást, van annak már tán másfél évtizede! –, este a szomszéd asztalnál ült ez a nagy íróember. Később magyarázta, hogy mennyire becsapta a magyar bolsevik állam vagy a MOKÉP, mit tudom én, melyiket szidta jobban, mert hogy a fél világon játszották „A Tenkes kapitányá”-t, neki a haszonból semmi sem jutott: a Népköztársaság lenyelte! Ha tisztességes országban él, a jogdíjból még ficánkolásra is futja, nem hogy turistaszállóra.

Az írók egyesületének vagy minek a párttitkára volt – tudtam meg, amikor áthívott magához –, de gondolhatja, mennyire odáig volt értük, ha a cigánytól a Székely himnuszt kérte!

Ilyen – tényleg olyan – világ volt ez; ángyié Nagyoláhország szélére vágva, tudom, szintúgy.

Örsi Feri – bocsánat, hogy tegezem, de valóban megengedte – odaintette magához a cigányprímást

és halkan, de határozottan odaszólt, összeszorított markát mutatva: „Marok!” Mármint, hogy „Maroknyi székely porlik, mint a szikla...” Az meg, mintha minden este a pataki kolostorban mulatna a magyar kommunista írók párttitkára, nem értette félre: „Ki tudja, merre, merre visz a végzet...”

Amíg élek, nem felejttem el!

Mert én abban a pillanatban rázendítettem.

Ismer, ángyi, tudja, hogy elment a hangom – valaha kórusban énekeltem, de hogy a karmester rám kényszerítette a bariton helyett a tenort, meg hogy vagy húsz évig naponta doboz rövid szivarkát szíttam –, de ha egy kicsit kaptos vagyok, előjön az igazi, mélyebb hangom és akkor nincs pardon!

„Elhallgass...”, szólt át hozzám, csóválta a fejét, azt mondja, holnap már a fejére fogják olvasni! Csak csöndben; a cigány húzza, mi eszünk, iszunk, beszélgetünk, mintha semmiről sem tudnánk! Hogy mi mit tehetünk arról, mit reszel a cigánya?! „Erre te...”

Akkor hívott át az asztalához.

Humbug-Eörsihez nem volt szerencsém, de amit hallottam róla, elmondhatom: ha valóban a fia Feri bácsinak, hát össze nem lehet őket hasonlítani!

Tán a fiára gondolt, amikor azt kezdte nekem magyarázni, mi nyomja a bögyét. Ha tudta volna, hogy úgy kell cifrázni az írást, ahogy azt mások, a híres, nagy írók teszik, ma ő is világhírű epikus.

Ilyen szavakat használt.

Ismer, ángyi, milyen az emlékezetem!

...Humbug-Eörsi? Rusnya egy ember lehet, aki így lódít!

Messze esett alma a fájától.

19. kúrlap

Ángyomtól tudom, Hamburger-Eörsi állításával ellentétben igenis dolgoznak az igazi írók! Sütő, Csoóri, Gion meg a többi. Néhány tényleg hallgat: Sánta, Farkas, Balázs József pedig nemrég eltávozott. Igaz, róluk, a pesti humbugsajtóban nem olvasni! Más meg alig.

A hesseni borharapóban – itt mellettem – valaki erőst mutatja, „bóbiskol”; úgyhogy nem folytatom.

Az egyik nagyon adja a bankot! Azt magyarázza: Frankfurt a magyar irodalom fele! A másikat a Fidesz-csapat ruháját magára öltő szadeszvonalon otthon felejtette. Azt a felét a magyar írásművészetnek, íróársadalomnak, értelmiségnek, szellemnek, melynek a segítségével az ifjú (jobb) liberálisok sosem nyernek Magyarországon választást.

Fura világ ez, ángyi! Hogy értsen belőle valamit: ha kend írna, népinek számítana („sőt, a hülyébbjének népiesnek!” – szólnak közbe a fiúk, akik diktálnak a boros kecskelányi asztal mellett). És ázsiai, túlhaladott úgy, ahogy van! Ezeknek a terrorle-

gényeknek. Én meg, ha költenék – hál' istennek, csak a pénzt szoktam! –, biztosan népi-urbánus lennék, urbánus népi, városi szegénylegény! No, abból sem kérnek marxi-indulatú pörfórmerék! Ha egyszer nem, hát tessék érteni belőle.

Pedig rájuk férne egy kis „népi” performanc!

Hogy mi az, ángyi? Mint a jóféle falusi-udvari tótágasmutatvány. Mint amikor a főkertész az ott-honi társult gazdaságban kézen állva sorolja, milyen ásványi és másféle anyagokat tartalmaz az általuk természetett különleges ántimókus. Avagy az a hévíz nevű gyógyvíz, amely feredőnk medencéjét csurig tölti Ér-Hun-gázló(falva) szívében. Ahol nincs hévízes fűtésű melegház (melynek vize később a medencékbe jut), az almérnök fejen állva szavalja el versbe szedett kertészeti szaktanácsait a kecskeól állományának.

Úgyhogy, ángyi, valóban, ha mi vetemednénk ilyesmire, mindenki hülyének venne bennünket! Ők nem, attól szebbek! Minél marhábbak; pardon.

(Ilyen dolgokkal vadítanak az almaborozó magyar tollforgatók...)

(Csak sikerüljön híven visszaadni.)

A magunkfaját hamar a mokrai sárgaházba vinnék. Emezek ellenben.

Ahogy kiveszem a vagdalkozó szegény legények beszédéből, a hatalmon lévő (úri, álproletár, maómaós brancs) írói – tollhányó keretlegényként – szellemi Boszniát, mi több, lelki Kurdisztánt varázsolnak szép Kárpát-medencénkbe.

Érti a fene, mire jó ez, ángyi! Nem jobb a békeség?

20. kúrlap

A hamburgi, a kuala-lumpur, a washingtoni azt érezheti (azokról, akiket mi lelabancozunk):

– Ugyanúgy éreznek, mint mi!

Jó messziről olybá vehetik.

Ahogy m i n k e t mustrálnak.

Az Istennek sem belülről! Kívülről! Ahogy az idegen (nem a csúnya, hanem a szép!), a messziről jött.

Az ide sem jövő, de egyre bámuló idegen nemzetbéli véli.

Rólunk, magyarokról.

– Kívülről nézetből, tényleg, hogy is nézünk ki?! – tekint körbe a kör közepére állván (s a dollárt zsebre vágván).

Milyenek is vagyunk. Hogy persze mi ne ilyenek legyünk.

– Európai! Ők az európaiak!

Ellenben azok. E z e k n e k.

Amazok, akik szokatlan dolgokat mondanak (avagy tesznek).

Nekünk; nekik újat!

IDEGEN; MAGYART

Ahogy minden nép egy kicsit idegen a másíknak, a többihez képest!

Szóval (mondják ivócimboráim a Majna-parton túlnan): a Nyugat hogyan tapsolna ezeknek az eredetileg magyar anyanyelvű – másik szerint anyanyelvű – írósípeknek, akik épp oly torz képet őrznek maómaós magukban rólunk, mint ők mirőlünk! Hogyan vinnék őket, mint a cukrot! S hogy fogadnák azokat kitörő lelkesedéssel, akiknek a munkáiból kiderül: némelyes dologban biztosan különbek vagyunk náluk! Legalábbis egy kicsikét mások.

Hogy amikor a magyarok már rég nyeretget használtak, ők még lószőrbe csimpaszkodva igyekeztek fejjel felül maradni, s hogy ne csússzanak a táltosló csupasz hátuljára.

Hogy mi másra gondoljanak az Európán végigszáguldó – akkor épp Európa legerősebb hadát állító, az ő hívásukra egy-egy hadjárat erejéig a megrendelő szomszédjára támadó – magyarok láttán, mint hogy „nyereg alatt puhítják a húst”!? Ahogy azóta is lát s láttat bennünket bármi idegen (kihez mi közünk, kinek vajmi kevés mihozzánk!). Mert valóban, ki-kikapják a fanyereg alól a húst; csak hogy nem falni egyet!

Merthogy a magyar leventék avval óvták a csillagösvényt – a Hadak Útját – is megjáró paripa hátát.

Meglehet, menetben még szeltek is belőle! Ha valami cafat kilógott, s a kuttyája utánakapott.

„Ne.”

Edd, Burkus eb.

Honnan tudná ezt, aki minket messziről bámul?!

Ahelyett, hogy – mainap – (például) a történeti néprajz e tárgyú dolgozataiban kutakodna! Mert – m a g y a r u l – mindez rég leíratott.

Humbug-Eörsiék honnan tudnának róla? Nekik – s az általuk nekünk írt tankönyvekben – mi még mindig NYEREG ALATT PUHÍTJUK A HÚST!

„Le vele!” – inti társait a boros teendőre egy íróféle muki.

Hogy mi azt (ELŐBB) meg szoktuk – volt – (vala) sütni, főzni avagy pácoljuk?... Sózzuk? Füstöljük! Szárítjuk.

Hogy ezer éve?

Ők ellenben még a nyereg alatt tartanak.

S fölmutatnak MINKET!

„Így könnyű Nyugaton sikert aratni.”

Ha kedviben jársz – nyalod a kezét – gazdád-nak.

EURÓPA; nem másról lenne itten szó?!

Egyik-másik már igen paprikás.

Veres a feje; fő.

„Honnan tudnának minderről labancék?!”

Hogy mi minden függött a táltoslovon! A vitéz élete; kenyere; jövődjé; hogy nélküle haza sem talál. HAZA. Hogy kedves lova hátát a fölsebzés ellen mindenáron védeni kell! Hogy a magyar nemzet több ezer esztendeje igen nagy állatbarát állatvédő volt?! Hamarább, mint amiről Labanc-Európa tudhat.

Hogy a ló volt a: szeme fénye! Akár párja: feleség-asszonya.

EURÓPAI.

– Ezek nem azok.

Labancék szavába vágva a nyugatiak.

– Mások.

...Mint ők. Nem vitás! Sőt.

Hogyne hinnének szívesebben Sütő helyett **Eörsinek?!** Csoóri helyett Konrádnak; Sánta helyett Dalosnak.

„Hogyne mondjam” (mondja egy kuruc magában).

„Balázs József és Gion Nándor regényeihez foghatót e Frankfurti Mao-hitű Gyülekezet a következő húsz ezer évben sem ír!”

Ne túlozz, mondanám, de nem mondom.

Magyarán: itt, Nyugat-Európában a legnagyobb magyar elme az, aki annyit sem tud róluk, amennyit ők! Mert ahhoz már hozzá kell tenni a tarisznyából némi turistaigazságot, máris ők a menők.

Magyarságismeretben utazván.

S máris kész a Nagy (Magyar) Semmi. Ejrópaiul. Az igazi helyett. Az igazit pótolva (kiszorítva), melyen – ez lehet a baj! – el kéne gondolkodnia.

Magyarán, ángyom: ezeknek az számít, ami igazán alacsony szellemi teljesítmény! Minél sekélyebb, annál mélyebben érzik a lábuk a pocsolyában. A féligazság! Az alig sem. Ami még fordítva is hamis. Ám jól hangzik! Rólunk, az idegeneknek, az ő tévképzeteiket igazolva.

– Minél kevesebbet tudj fajtádról!

Annyit, mint szomszédod rólad. Még szerencsésebb, ha mint a negyedik szomszéd a túloldalról, mert az nem lát be (annyit) az udvarodba! De észreveszi a füstöt. Hogy mi gyulladt föl (gyújtós a kemencében, szén a tűzhelyben, hasábf a bogrács alatt, avagy csak a gaznak nevezett kerti száraz avartól szabadulsz), már nem számít.

– Füst! Ég a ház!

Szaladnak. Pedig csak. Egy kis bableves.

Labancék Frankfurtban.

Szalonnát sütsz? Rád gyújtotta vendéged a házat? Lényeg, hogy – messziről is tudni való! – f ü s t. Mi mindent oly szépen eltakar. Mi mögé bújhatol... tájékozatlanságoddal, műveletlenségoddal, önzésseddel, akarnokságoddal, kivagyiságoddal, bugris-européságoddal.

Ahogy elhallgatom, ángyom, ha én író volnék, ezeket én úgy, de úgy.

Na jó, ahhoz nem kell szakmabelinek lenni.

Minél kevésbé ismered (szeretted) – véded – néped, annál különb vagy? Vajh, ők mikor kezdik enmaguk lepöködni?

„Várd ki.”

Ez Labanc-Európa? A mi Sovány-Európánkkal szemben?

21. kúrlap

Ezt a nótát külön küldöm ángyinak! Ha jól érttem, egy Kálmány Lajos nevű plébános énekelt vesztül a mi szögedi földünkön vagy kétszáz éve. Ezök a fiúk mög: usgyi, utána!

Már ahogy kezdődik, az nagyon tetszik! Figyelje; a kótát hozzá kitalálhatja.

Ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha,

Mögvirrad még valaha!

Nem lösz mindég éccaka,

Mögvirrad még valaha!

Visszagyün még Rákolczi,

Az a hírös nömös fi,

Viszi némöt kabáttját,

Csúnyityya öszve prundrát.

Fére tülem kopasz száj,

órom alá né piszkáj!

Bajúsz köl a magyarnak,

A kinek nincs, finganak maj annak.

Ijen a magyar vitéz,

Atillábul kinölt ész;

Ha magyar vagy, tarcsd magad,

Ki ne fogjanak rajtad.

Na ez az.

22. kúrlap

Kuruc... Mit össze nem hazudnak erről is! Hogy a labanc nyitott, a kuruc ellenben bezárkózó! Mint a Frankfurti Buliban is: Bartók kifele, Hunyadi befele néz... (a szobrából). Mintha megkergült volna az összes tárlatrendező, ne akadt volna egy (egyetlenegy), aki azt mondta volna: Asta, fiúk, ne tessenek hazudni! Mert Hunyadi volt olyan nyitott, mint Bartók, akiről a legsunyibb náci-bolsevik sem állítja, hogy nem szerette volna úgy a hazáját, mint amaz!

„Mint a vízfolyás.” (Hazudnak.)

Hogy a kuruc csak magában bízik! Másban az istennek se. A marha doktorai – valójában – még a

középiskolai tankönyvig sem jutottak el, mert már abban benne van (meglehet, már a hetedikben!), hogy a Nagyságos Fejedelem a franciával, az oroszral, a lengyelrel, a törökkel kereste s találta meg (amennyire lehetett) a kapcsolatot.

„ETA LABANC-EURÓPA!”

Ruszinnal, tóttal, oláhval értett szót (nagy bezárkózási ingerében!). Ellenben a labanc hatalmas nyitottsága... kizárólag az elnyomók – kiszipolyozók, hivatásos tömeggyilkosok, népámító megszállók – föltétlen kiszolgálására szorítkozott!!! Hogy a kuruc a gyarmatosítás ellen emelt szót, a labanc viszont, szarevő kutya egykománk, épp mellette.

Már megint: éppen fordítva igaz.

...Azóta is egyvégtében.

Langedoki borra szaki. Szaké, mint rizsbor a hordóból.

„Minél jobb író, annál kevesebbszer jelzik a Frankfurter Katalógban” – tódítják némi borkeverés kellős közepén.

23. kúrlap

Mutatják, nem hiszek a szememnek (valaki biztos megőrült). Egy Dalos György nevű, számomra teljességgel ismeretlen – állítólag berlini – író 27, Esterházy Péter 17, nyergeshúsevő, akarom mondani, nyereg alatt puhított húst étető **Eörsi István 9...**, Lászlóffy Aladár, Csoóri Sándor 2–2, Juhász Ferenc, Kányádi Sándor, Sütő András 1–1 alkalommal szerepel a Magyar Könyvhéten úgy, hogy Sütő csak a megnyitó – pogácsás – ünnepély előtt pár nappal.

A szervezők majd' annyiszor, mint a java írók együttvéve.

Elvittek újsütetű barátaim az elég kopott, szegényes, unalmas, inkább csak minket, magyarokat izgató kiállításra, s ott megszoríthattam Sütő András kezét! Ángyi, tudja, mit ér nekünk ez az ember.

Többet, mint a sereg élére állítottak együttvéve. 27:1.

Maoisztán: Magyarországnak.

Na ja, idegen pályán, s úgy, hogy a vendéglátók a vendégcsapatból csak mutatóba engednek néhányat a játéktérre lépni! Így győzhetnek; ez a szokásuk; közben körbemutatnak a tomboló – Éljen!-ző és Fúj!-oló – közönségnek: ugye, ennyire futja amazok erejéből!

„Én mondom, nagyon tudnak!”

Ha mi fele ennyire.

27:1. Dalba szedve, elDalolva, Dalba kapván; Sütő a legnagyobb meg sehol! Nem, itt üldögél – gondolom a párjával – s nézi, mekkora forgatag a „nagyok” háza táján.

A majnai almacsárdát majd szétvetik a mulató magyar fiúk.

– Le a vörös... borral!

*Ej, rigó, rigó, részeges ló,
elittuk a zab árát...*

Rizs árát. Merthogy ez egy rizsária. (Hallom.) Szakajtó – hidegen hagyott – szake után szabadon.

Maoista tótágos, másképpen: önagyonmutogtaás; más-agyonhallgatás; a többi nem létezővé minősítése; a másik fasiszta; bolsi; magyarokunk, magyarkodunk, a temetők meg üresek?!

Ez az, ángyi! Hogy velünk lesz tele.

24. kúrlap

Maoista, ángyom asszony, aki a hazafit hazaffynak érti. Hazaffiaszkodónak, nacionalistának, nacinak-nácinak, sovíniszta buzeránsnak. Hazafi.

A buzi szót hagyjuk, mert valamiért nagyon érzékenyek rá; méghogy ők ilyen szót a szájukra vegyenek!

Haza és Haladás – ezeknek...

– Ha te magad, velem szemben, hazafinak tartod, engem nyilván oláhozol – állítja, s máris antioláh tetszik lenni, ángyó!

Anti ez, anti az.

Ha nem látott is, ángyi, húsz éve belőlük egyet sem. S ha nincs velük semmi baja, akkor is.

Ők lettek maoisták, az efféle félnótások.

Nem is az, de úgy tesz. S ha bírálni mered, a z t fogja rád, a z é r t mondod! Te emilyen-amolyan akasztófára való. Hogy m i n d e z t botként vehesse elő, leverve lábadról.

Többnyire – főleg, ha minket hírből, ha ismerőknek lódít – sikerül is neki. HAZAFI. E z e k n e k ennél nevetségesebb nem létezik a kerek egy világon.

Sütő, n e k i k.

– Ki az? Hallottál már felőle? Mert én nem. Valami „Transzszilván”.

Akkor kend is transzszilván, ángyom, lelkem! Nem magyar. Mert ha le tetszik írni, ki tetszik mondani, mostantól nemcsak a vasgárdista szomszéd, a magyar nyelvű idegenszeműektől (más szerint: idegenszívűektől) is meg tetszik kapni!

Jó kis „magyar irodalom”.

Rusnya népség, ne találkozzék velük, ángyika! Rossz álmai támadnának.

Nem mondom, szidják őket kegyetlenül a magyar gyerekek!

– Miért, mi nem vagyunk magyarok? Már megint ez a kirekesztés... (s.a.t.).

Mitől magyar az, ángyi, aki ruszki tankon, jenki bankárháton indul harcba népe ellen?

Magyarnak magyar, csak épp janicsárféle.

Szóval, ángyi (bocsánat a szóért), mindenképpen ocsmány.

Ember ő is, mi több, akár magyar is lehet a bal-fékje, csak ippeg.

Kedves, ángyi, mondom, adjon hálát Istennek, hogy nem látott még ilyen alakot.

Ha – azért – jobban szétnéz, odahaza is lel belőlük igen szép példányokat! Csak azokat már megszokta; ezeket hogy lehetne.

25. kúrlap

Ángyi, megy a vonat! A csicsás – ahogy bátya mondaná: porcelán- – hajóhoz, mely átröpíti a világtengeren, hogy (fürdőlevélírás közben) megke-reshessem családom kenyerét.

Az oda vezető úton, megvallom, ángyom, jól mulattam! Berektől Wiesbadenon át Frankfurtig. Gondolhatja, melyik volt a legkedvesebb! De azért – kend ne tudná, ki falja a könyveket, s a falubeli-eknél jóval tájékozottabb a világ dolgaiban – Berekfürdő kurta nyugalma mellett mennyire kíván-

kozik a magunkfajta magyar ember az efféle majdnem örültek házába is! Hogy annál jobban essen hazamenni.

Ölelem, ángyi, az egész családot! Jani bátyát, Bözsi nénjét, Pityut, Ferkót, Annust, Matyi sógort, mindenkit. Legközelebb már a luksushajóról írok!

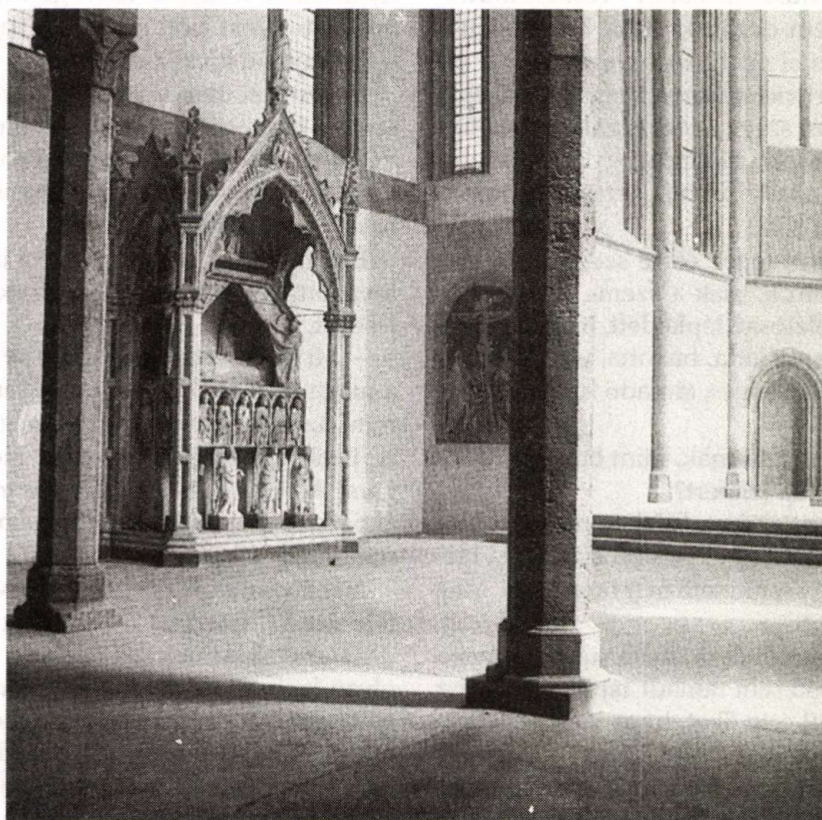
Az sem lesz akármilyen Feredői Levél... Mert-hogy – hírlík – az utasok (útközben, míg halad a hajó) természetesen nem a tengerben mártóznak meg, hanem a minden emeleten ott lévő uszoda langyos vizében.

Jó firmák biztos ott is lesznek! Akiknek a figurázásról beszámolhatok kendnek, hogy egy kicsit velem mulasson csanádvégi magányában.

Zárva karcagberki, hessenbádi, majnai leveleim kúrlapjait, szeretettel öleli
(hj. hajófodrász) körösztfia.

Berek-Hunfúrt, Kr. u. 1999. ősz havában

Sarusi Mihály

Mária királyné síremléke a nappolyi Donna Regina-templomban